

Bilag 3

Redegørelse for Kirkeligt Centrums stilling, fremsat den 8. februar 1950 overfor landstingsudvalget vedrørende lov om bispeembeders besættelse og om stiftsbåndsløsning.

Det er Kirkeligt Centrums opfattelse, at når den kirkelige lovgivning i stigende grad giver frihed indenfor folkekirken for synspunkter, der ikke er i overensstemmelse med folkekirkens hidtidige traditioner, er det en simpel retfærdighedshandling, at lovgivningen samtidig drager omsorg for, at de, der ønsker at bibeholde folkekirkens traditioner, ikke hindres deri.

Med hensyn til det i øjeblikket foreliggende spørgsmål om præsters adgang til af principielle, kirkelige grunde at løse stiftsbånd for deres eget personlige vedkommende, anser en majoritet på to trediedele indenfor Kirkeligt Centrums bestyrelse det for rimeligt, at en sådan ordning gives lovhjemmel ved den nye bispevalglov, idet de forhold, der berøres af stiftsbåndsløsningen, udelukkende er tilsynet med præstens egentlige embedsgerning, med hensyn til hvilken præsten efter den gældende lovgivning er uafhængig af menighedsrådet, hvorfor der ikke ses at være tvingende grunde til, at afgørelse af stiftsbåndsløsning i alle tilfælde skal ske på et menighedsmøde.

Dersom stiftsbåndsløsningen medførte, at sogn, menighed og præst i *alle* henseender overførtes til et andet stift, lå sagen naturligvis ganske anderledes.

Naturligvis ville i de fleste tilfælde en præst, som af principielle, kirkelige grunde ønsker at løse stiftsbånd, kunne opnå den nødvendige majoritet på et menighedsmøde. Men i sogne med to eller flere præster kan dette ikke gennemføres, hvis præsterne ikke er enige. Og i mange tilfælde ville sagen kunne medføre voldsomme brydninger med inddragen af ikke-principielle motiver, hvilket kunne afstedkomme varig skade i sognets åndelige liv. Derfor vil en præst vige tilbage for at sætte en sag om stiftsbåndsløsning i gang, selv hvor det af principielle, kirkelige grunde syntes ham meget nødvendigt. Herved bringes han i en samvittighedskonflikt, der kunne undgås, dersom man åbner adgang til, at præster personligt kan løse stiftsbånd, når årsagen dertil er af principiel, kirkelig art.

En sådan bestemmelse ville være en naturlig videreførelse af Grundtvigs oprindelige tanker om præstefrihed og en rimelig konsekvens af den kirkelige frihedslovgivning, der efterhånden har udviklet sig på grundlag af Grundtvigs indsats.

For Kirkeligt Centrums bestyrelse

Svend Borregaard,
præst ved Anna kirke.